

SVE ILIRSKE KABANICE

Ljudevit Gaj rođen je u Krapini u dobrostojećoj obitelji, ali su roditelji ipak nezasitno štedjeli. To je tako silno utjecalo na podsvijest maloga dječarca Ljudevita Gaja da je u svojoj kreativnosti osmislio cjeloživotni megalomanski projekt. Njegova mladenačka težnja za skupljanjem znanja bila je oživotvorena u stvaranju vlastite knjižnice.

– Dobra gospodo, biste li mi mogli reći koja je ono knjiga na vašoj polici? – upita pažljivo Ljudevit Gaj mladu, ali šepavu gospođicu Ljerku s kojom je ispijao topao lipin čaj u njezinu crvenu salonu na Gornjem gradu u Zagrebu.

– To Vam je, dragi moj gospodine Gaj, *Decretum* Ivana Pergošića, iznimno vrijedna knjiga iz šesnaestoga stoljeća. To je moje obiteljsko naslijeđe koje mi je oporučno ostavio pokojni otac iz Međimurja. Odakle mu ta vrijedna knjiga, ne znam. No, želite li možda šećer? Odmah ću Vam ga donijeti“, odgovori ljubazno mlada gospođica Ljerka izlazeći šepajući iz crvena salona.

Vrijedna knjiga na kajkavskom narječju učas se našla u Gajevoj kabanici. Što bi samo na to rekao Sackinski? Lijepo uvezen primjerak slađi od bilo koje kocke šećera u lipinu čaju. Još jedan grešni primjerak u njegovoj sve većoj, suvremenijoj i raskošnijoj knjižnici. Prolazeći glavnim zagrebačkim trgom, odložio je svoju vrijednu novostečenu knjigu na jedan piljarski stol kako bi kupio od gojazne i krezube kumice usahlu glavicu navodno svježe međimurske salate u kojoj se sigurno nalazi sklupčan ljigavi puž.

Raspremajući prazne šalice sa salonskoga stola, umiljati pogled plavih očiju mlade gospođice Ljerke zastane na drvenoj polici s knjigama u crvenu salonu. Na mjestu vrijedne knjige iz obiteljskoga naslijeđa stajaše bezvrijedna knjiga o međimurskom povrtlarstvu. „Gaj“, sine joj, a krhotine plave porcularnske šalice razlete se po podu. Mlada gospođica Ljerka zgrabi najnoviji primjerak iz svoje obiteljske knjižnice, spremi ga ispod rozoga kaputića i krene klempavo prema glavnom zagrebačkom trgu. Za jednim piljarskim stolom gojazna i krezuba kumica mljačka kiselu međimursku jabuku. Ljerka je ni ne primijeti.

– Izvolite ući, gospođice Ljerka! Kakva li Vas nesreća dovodi k meni? – upita iznenađeno Ljudevit Gaj mladu, ali hromu gospođicu Ljerku. – Izvolite ući. –

– Hvala Vam, dragi gospodine! Donijela sam Vam ispod svojega kaputića Vašu zaboravljenu i izgubljenju knjigu o međimurskom povrtlarstvu. Vjerujem da će Vam ta knjiga zasigurno

pomoći da obradite svoj intelektualni vrt kako Vaša cijenjena ilirska kabanica više ne bi haračila po tuđim kućama. Molim Vas da mi odmah vratite moju knjigu...”

„Va-vaša knjiga...?”

...Vjerojatno ta vrijedna knjiga Ljerkina pokojnoga oca umjesto bezvrijedne knjige o međimurskom povrtlarstvu putuje iz Zagreba ubrzanim i prepunim crnim zagorskim vlakom zajedno s neprodanom salatam, lukom, sirom, vrhnjem, putrom i mlijekom natrag u rodno Nedelišće. Kreće se prema knjižnici stare seoske međimurske kuće ispod uznojenoga, iznošenoga ilirskoga ogrtača gojazne i krezube kumice...

2017.